

Ferie for et par livsnydere 2018

Vi vil ikke lægge skjul på, at Tyskland er et af vores foretrukne ferielande – måske endda *det* foretrukne. Men denne gang tog vi dog en afstikker til Tjekkiet – et land, vi også har dyrket en del for 15-20 år siden. Vi startede hjemme fra som nybagte folkepensionister. Men sådanne kan også trænge til en lille ferie. Første overnatning tog vi i ”Heidehof Moraas”, et dejligt roligt sted, hvor vi har været to gange tidligere.

Anden overnatning var i ”Zum Alten Brauhaus” i byen Niemegek med en festlig og uformel værtinde. Et rart sted, hvor MC’erne blev parkeret i gården. Maden var god – også deres øl, som vi nød i den hyggelige Biergarten, mens der var VM fodbold på skærmen. ”Scheiße” lød det gentagne gange fra værtinden, når Tysklands modstandere scorede. Hun havde ellers udstyret i orden: ”Hawaii-blomsterkrans” om halsen, en lille hat og sandaler – alt sammen i de tyske farver. Vores værelse var nærmest en suite, hvor vi sov godt, så vi var klar til Tjekkiet.

Vi havde booket fire overnatninger på "Penzion Na Vyhlídce" i Mezná ved Hrensko via Booking.com, og vi var meget spændte på at se stedet i virkeligheden. Vi stønnede noget, da vi opdagede, at vores værelse lå på 3. sal. Til gengæld havde vi en god udsigt – endda til den "naturlige bro". Det gav jo også lidt træning til de gåture, vi havde planlagt at skulle ud på!

Den første aften gik vi nu kun en lille tur i landsbyen for at sondere lidt i området. Næste formiddag ville vi bare ned og kigge på floden Kamenize. Der var kun 600 meter, stod der på skiltene. Det viste sig dog, at der stort set var trapper hele vejen ned. Det forklarede jo, hvorfor de folk, vi havde set komme fra floden, havde set så lidende ud 😊 Vi passerede floden via en lille bro – her

kunne man vælge at gå 500 meter til den ene side, hvor fra man blev sejlet et stykke – eller 1000 meter til den anden side, også med en sejltur. Vi valgte den første mulighed og blev "staget" op ad floden i et kvarters tid. Guiden fortalte lidt på tjekkisk og tysk, men vi havde ærlig talt svært ved at høre forskel. Så fulgte en dejlig tur langs floden med fint anlagte stier/træbroer, der endte i nabo-landsbyen Mezní Louka. Her fra var der bare knap to km ad landevejen tilbage til, hvor vi boede. Turen var på ca. 5,5 km i alt.

Nu var vi virkelig kommet i topform, mente vi, og klar til den lange tur på 10-12 km i bjergterræn. Turen er absolut ikke egnet for gangbesværede, og forældre med små børn må være indstillet på, at de kommer til at bære børnene meget af vejen. Første etape var gennem skoven, en sti der førte til stedet, hvor skiltene viste op til Pravčická brána / Prebischtor, Europas største naturlige bro. Det var virkelig storslået.

Her havde vi for resten en sjov oplevelse. Prisen for voksne var 3 €, men kun 1 € for pensionister. For at bevise vores alder hev jeg mit kørekort frem med foto fra 1991. Den lidt ældre herre i billetlugen kiggede på mit billede og spurgte, om det virkelig var mig? ”Ja”, svarede jeg. Her efter kiggede han på Jens, grinede og sagde: ”Das war Zeiten!”

Under ”opstigningen” blev vi overhalet af flere grupper, der gik og snakkede. Hvor mon de fik luft fra til det? Fra broen fulgte en længere rute langs sandstensklipper, gennem skove, i kuperet terræn. Her efter ”bare” de sidste par km fra Mezní Louka og ”hjem”. Den dag, følte vi godt

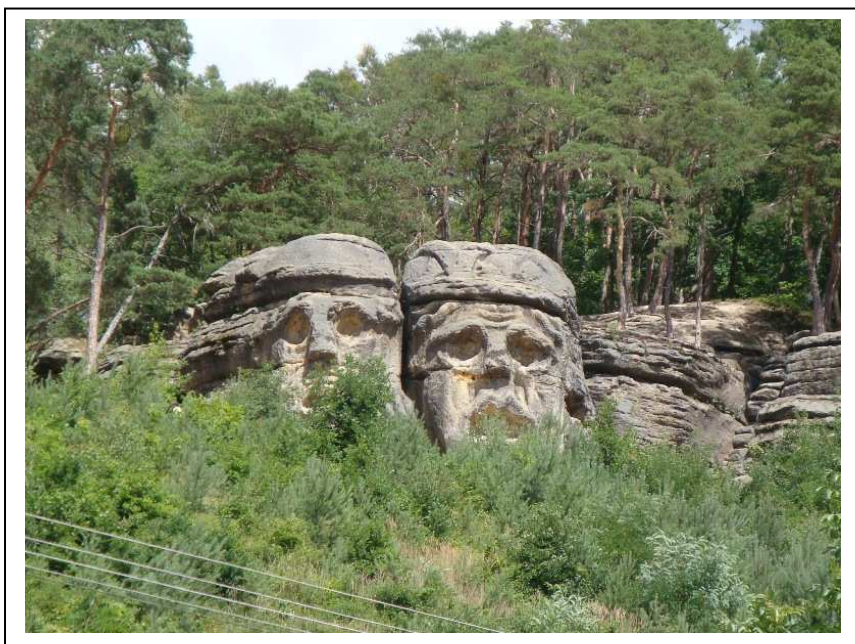
nok, der var langt op på 3. sal.

Sidste dag? Nej – ingen gåture. Nu skulle MC'erne luftes på de små tjekkiske veje af forskellig beskaffenhed. Vi besøgte bl.a. et sted, der kaldes "Devil's head". Vi har i de år, vi har kørt i Tjekkiet, grinet meget af deres sjove bynavne. Nu kom vi så pludselig til en by, der hed "Horni Police". "Nu kører du sgu ordentligt!" sagde Jens til mig. Men jeg ved, at "Horni" vist bare betyder noget i retning af "baketop", og desuden har jeg ladet mig fortælle, at hvis man ikke kører, som man plejer, så går det galt 😊

Om "Penzion Na Vyhlídce" kan vi fortælle, at stedet vinder ved, at der ikke er det sædvanlige turistgøgl, som f.eks. i grænsebyen Hrensko, hvor der var masser af souvenir-butikker og parkeringsvagter i gule veste. "Vores" sted lå næsten for enden af en blind vej, så der var minimal trafik, og der var

gratis parkering. Maden var pragtfuld, og tjenerne var venlige og kvikke. Lidt tysk og engelsk kunne de skam også præstere. Så det var faktisk lidt vemodigt at bryde op for at fortsætte gennem Tjekkiet ad småveje til det næste sted.

Bad Brambach i Tyskland. Her havde vi booket logi for to nætter på ”Pension Parkblick”. Hvad var det så for et sted? Pensionen lå for enden af en blind vej med grænsen til Tjekkiet i baghaven og med en stor kurpark som nabo. Byen som sådan var ikke noget særligt, men i dens storhedstid havde mange mennesker været på kurophold på byens sanatorium på grund af det store indhold af radon i grundvandet. Nu var det nærmest, hvad man i dag kalder for wellness-område. Men parken var ualmindelig dejlig at spadsere i med dens fiskedamme, store gamle (nummererede) træer og flotte blomster. Så her slappede vi bare af i fred og ro, med fuglesang og æg fra ”Glückliche Hühner” til morgenmaden. Det er vel også det, man tager på ferie for. De havde nogle gode is i byen – det er bestemt også noget af det, vi tager på ferie for ☺

Næste destination var ”Pension Hey” i Elxleben lidt nord for Erfurt. I nærheden lå nemlig ”Alpen Wahnsinn”, hvor Jens havde købt sine ”Lederhosen” via deres hjemmeside. Nu var det min tur ☺ Turen var kun på ca. 220 km. Men sikken tur! Landskabet fra Vogtland til Thüringen er ubeskrivelig smukt. Men jeg prøver nu alligevel: Bjergområdet kaldes for ”Naturpark Thüringer Schiefergebirge / Obere Saale”. Der er mange små landsbyer, som ligger ret tæt på hinanden. Smalle veje med mange sving. Vi kom til et bakket terræn med kornmarker, gennemskåret af læhegn på kryds og tværs, og små lunde/skovområder. Igennem alt dette slyngede sig den vej, vi kørte ad. Vi var meget betagede – det må være det, der kaldes at være ”bjergtaget” ☺

Vi nærmede os Erfurt, som vi absolut ikke ville igennem, men køre udenom. Men det var lettere sagt end gjort, for der kom omkørsel på omkørsel, så både Jens og ”Miss Garmin” var totalt forvirrede. Pludselig kørte Jens ind på en vej, hvor vistnok kun kørsel for ”Landwirtschaft” var tilladt. En fin, ny, smal, asfalteret vej, men uden skilte af nogen art! Jeg var jo nødt til at ”snige” mig bag efter. Men helt ærligt – den markvej var da noget bedre end nogle af de hovedveje, vi havde kørt på i Tjekkiet ☺ Så kom vi ”selvfølgelig” også ind gennem Erfurt i 30 graders varme! Det var sør’me hedt. Da vi endelig kom til Elxleben, var gaden hen til ”Pension Hey” gravet op, så vi måtte parkere motorcyklerne et stykke væk. Vi svedte som bæster, mens vi bar bagagen og blev installeret – heldigvis i stueetagen hos Ilona Hey, en venlig og meget snakkesalig dame. Så skulle det blive godt med en øl.

Det var også godt med et brusebad, og vi sov godt på orange lagner og med storblomstret betræk på dynerne. Næste formiddag kørte vi til Tiefthal, hvor ”Alpen Wahnsinn” ligger. Jeg vil forskåne jer for detaljerne fra prøverummet og kun fortælle, at ekspedienten Anna havde god humor og var fantastisk til at hjælpe – og Jens smilede op til begge ører. Han er nemlig ret vild med ”Dirndl-kjoler” ☺. Vi fik købt *kjolen* plus lidt nyt til Jens.

Vi fik også arrangeret, at varerne blev sendt hjem til os. Så var det til en side, og nu venter vi bare på invitationerne til Oktoberfester ☺ Resten af dagen blev brugt på en køretur ud i det blå og spadsereture i Elxleben. Om aftenen sad vi på den overdækkede terrasse og hyggede os med kaffe og kage, mens Thor kørte over himlen med sine gedebukke.

Næste dag blev med mere alvorlig islæt, da vi kørte til ”Buchenwald-Denkmal”. Et enormt mindesmærke, der først blev opført nogle år efter krigens afslutning på grund af øst/vest-problematikken. Selve lejren har dækket et vældigt område. Der har ikke været sjovt at opholde sig, og man bliver altid lidt trist, når man besøger disse steder. Men da vi afsluttede med en frisk køretur på de små veje, fik humøret en tak op ad igen.

Da vi kom tilbage til Elxleben, havde vejarbejderne holdt weekend, og det var nu muligt – med lidt forsigtighed at køre helt hen til ”Pension Hey”. Det var ikke så ringe!

I de fire dage, vi var i Elxleben, spiste vi et sted, Ilona Hey havde anbefalet. Det var både godt og ”Preiswert”, som hun sagde. De havde et temmelig omfattende spisekort med Schnitzler, salater, ”Döner” og

pizzaer. Folk spiste på stedet, og mange andre kom og hentede mad. Én af dagene stod en ung mand i køen for ”Take-away”. Foran på hans T-shirt stod: ”Old School Gangsters”, og bag på var der en silhouet af ingen ringere end Olsen Banden. De er meget populære i det tidligere DDR, hvor der endda er én eller flere fanklubber. ”Skidegodt”!

Sidste dag i Elxleben havde vi ”Ruhetag”, hvilket betød at vi spiste, gik et par ture i byen, læste og legede med iPad’en. Vi fik taget afsked med Familien Hey. Vi havde været ”Nette Gäste”, sagde de – det manglede da også bare ☺

Nu var vi klar til to overnatninger i Goslar. Vi kunne mærke, at vi ”trængte til” at besøge byen igen. Vi har så mange gode minder fra de år, vi kørte til ”Altstadtfest” her sammen med John og Lise, og andre fra klubben. Vi blev indlogeret i ”Hotel Harzlodge” lidt uden for byen, og som så ofte før, kunne det ikke gå hurtigt nok med at gå ind til byen, selvom det var søndag. Vi spiste godt, hvor vi boede, og mandag efter morgenmaden gik vi ind til byen igen, både for at købe ind og ose rundt. Jeg fik også ”dagens is”, som Jens kalder det. Vi gik hjem til hotellet med vores indkøb – og så *måtte* vi lige ind og gå rundt i de brostensbelagte gader med de gamle skæve bindingsværkshuse nok en gang, inden vi foråd os i buffet’en på

”Hotel Harzlodge”. Første gang, vi boede her, tænkte vi ved ankomsten: ”Sikke noget gammelt lort”. Men bygningerne, der tidligere rummede en kuglepenn-fabrik, er restaurerede, så de ser gamle ud, og de rummer moderne værelser til rimelige priser. Her kommer også en del motorcyklister.

Vi startede hjemturen i solskin med spredte skyer. Men inden længe begyndte det at regne. Vi stoppede, og jeg skiftede fra læderbukser til Goretex’erne, der er vandtætte, og Jens kom i regndragten. Vi kørte videre i let regn, og da vi skulle tanke, væltede det ned – så det var, om ikke tilrettelagt, så i hvert fald godt ”timet”: Kaffetid! Det holdt op med at regne, og vi kunne komme videre. ”Yieeedr” – min hjelm var blevet våd i polstringen, så den var ret klam at få på igen. Vi kørte på alm. landeveje til nord for Hamburg, stoppede og fik lidt at spise, hvor efter vi tog det sidste stykke i Tyskland på Autobahn.

Så kom vi til et næsten ubeskrivelig smukt landskab, hvor nogle af markerne allerede var høstet. På andre stod kornet modent. Der var også majsmarker og kartoffelmarker – nogle med hvide og andre med violette blomster. Alle var omkransede af læbælter. Der var heldigvis også gode landeveje med en del sving.

Vi var hjemme i Danmark igen!

Jens Ove og Lene K.